

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

50
ПАРА
(ДИНАРА)
1952

Година XXVIII
БРОЈ 831.
2. децембар 1967.

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

КАПЕТАН Кејт

ПРИХВАТИВШИ УЖЕ ЗА ТЕГЛЕЊЕ ДОБАЧЕНО С ЧАМЦА, „ПЕСМА ВЕТРА“ ЈЕ ЗАПЛОВИЛА...

ГОСПОДАРУ! НЕВЕРНИЦИ У ЧАМЦУ ИЗМАЊИ ЋЕ НАМ ПРЕ НО ШТО БЛОКИРАМО ЗАЛИВ!

ЗАР ЈА НЕМАМ ОЧИ? ТИ ДА МИ САВЕТУЈЕШ ШТА ДА РАДИМ?

ПУЦАЈТЕ, БУДАЛЕ! ПРЕ НО ШТО НАМ ИЗМАКНУ ВАН ДОМАШАЈА НАШИХ ПУШАКА!

БЕСАН ШТО ГА ЈЕ ЊЕГОВ АДМИРАЛ ПРЕВАРИО. ОТКУПИО ЊЕГОВЕ РОБИЊЕ И ПОВЕГАО С ЊИМА, ХАМЕТ РЕИС ЈЕ ПОКИТАО ЗА БЕГУЊЦИМА. БИО ЈЕ УВЕРЕН ДА ЋЕ МОЌИ ДА БЛОКИРА ЗАЛИВ И СПРЕЦИ „ПЕСМУ ВЕТРА“ — ДА ИСПЛОВИ...

СУДЕћи ПО БЕСНОЈ ПАЉБИ МОГ БИВШЕГ ПОСЛОДАВЦА, ИДЕЈА ДА СЕ ПРИВЕЖЕМО ЗА БРОД УМЕСТО ДА СЕ ПРЕКРЦАВАМО БИЛА ЈЕ ВИШЕ НЕГО СРЕЊНА!

СЕМ АКО СЕ ОВАКО ПРЕОПТЕРЕЂЕНИ НЕ ПРЕ-ВРНЕМО!

НЕ БРИНИ КАД САМ ЈА ЗА КРМОМ!

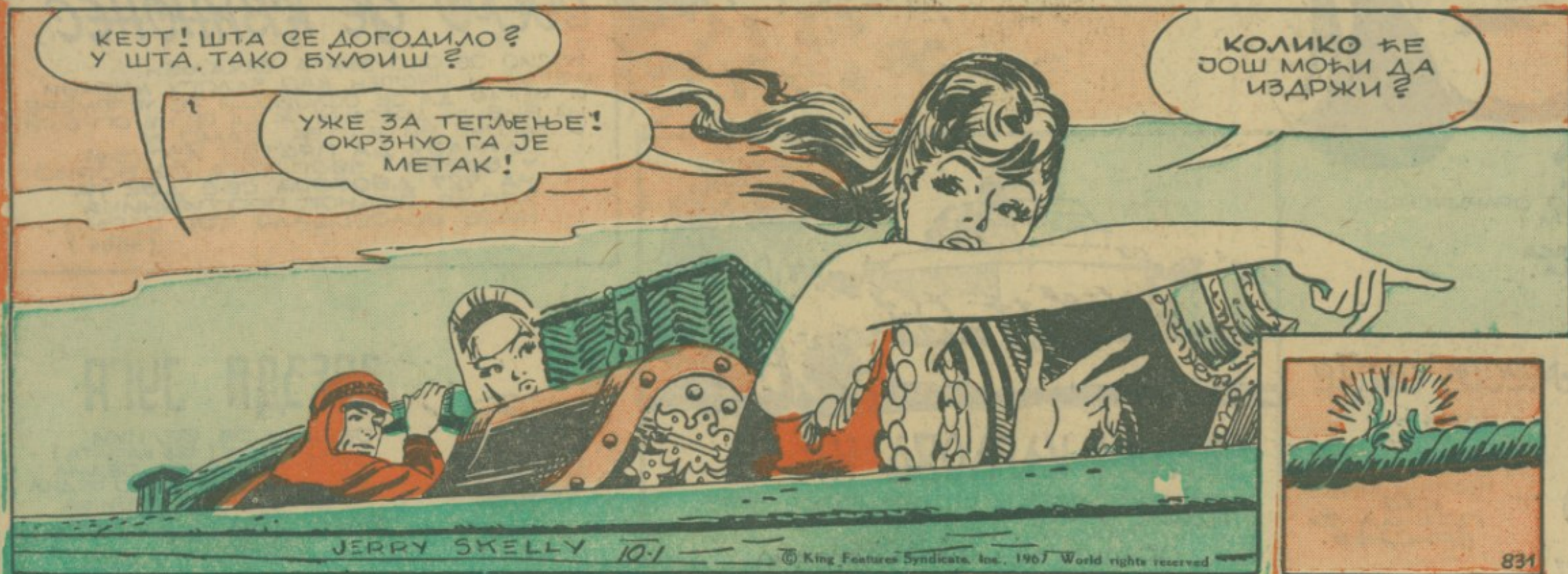

НЕ БОЈТЕ СЕ, ДЕВОЈКЕ! ТОВАР ЈЕ МОЈА ПЛАТА ЗА СЛУЖЕЊЕ ХАМЕТУ РЕИСУ... И НЕ ВИХ ЖЕЛЕО ДА ЈЕ ИЗГУБИМ!

ИМАЛИ СМО СРЕЊЕ...

ОТКУПИО САМ СЕ ЗА СВОЈЕ ГРЕХОВЕ СПАСАВАЈУћи АЛИСУ! ЗАШТО БИХ СЕ МОРАО ОДРЕЊИ СВОЈЕ ПЛАТЕ?

КЕЈТ! ШТА СЕ ДОГОДИЛО? У ШТА ТАКО БУЉИШ?

УЖЕ ЗА ТЕГЛЕЊЕ! ОКРЗНО ГА ЈЕ МЕТАК!

КОЛИКО ЋЕ ЈОШ МОЌИ ДА ИЗДРЖИ?

У ОВОМ БРОЈУ:
ДАМБО И ТИМОТИЈЕ
ГЛАВНИ ЈУНАЦИ НОВОГОДИШЊЕ БАЈКЕ

РОГОВИ И КОПИТА

АНЕГДОТЕ

У совјетском листу „Литературнаја газета“ постоји рубрика „Рогови и копита“ — зидне новине Клуба 12 столица — у којој се објављују хумористично-сатиричне вести које су понекад измишљене. Рубрика је, како сте већ можда претпоставили, добила име према истоименој „откупној станици“ коју су водила деца поручника Шмита — Остан Бендер и Шура Балаганов у роману Илфа и Петрова — „Златно теле“.

Корисни савети по примеру неких популарних часописа. Специјално издање.

вис од тога шта желите да полијете — себе или столњак.

Сваки добро васпитан човек зна да је у гостима седење до јутра — знак лошег васпитања. Јер било каква да је начин живота домаћице, она ипак мора да устане рано, да би ишла на посао и помогла мужу да опере судове.

ЈЕДНОСТАВНО И УКУСНО

Печење од дивље свиње у сосу од купина. Рано ујутру пронаћи дивљу свињу. Убиј је кољем у лево око. Узми печеницу. Добро посуко, додај мало ђмбира, нешто више шпартле, три кашичице алеве паприке, четврт килограма белог лука, сушеног, и омању котарицу купина. Све то положи у земљани лонац и стави да се запече у пећи. Пече се све док не буде готово.

Сервира се с пивом ујутру, наште срца.

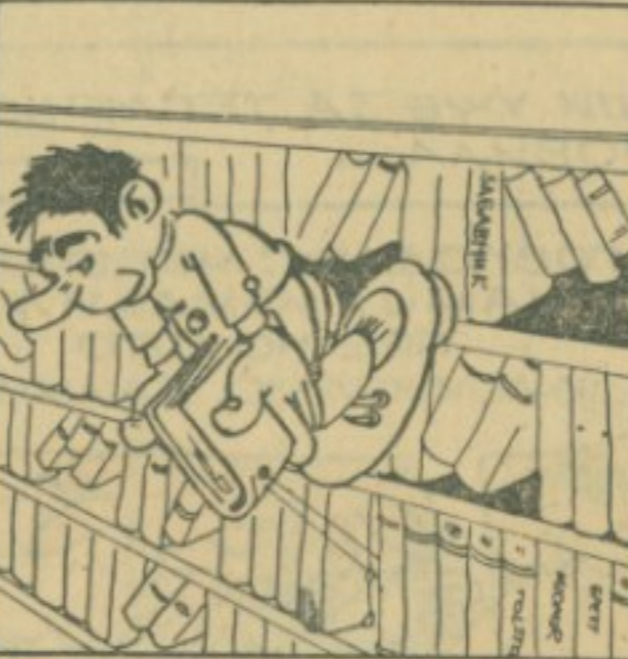
Јаја на маркантски начин. Из свежег кокошијег или па чијег јајета, помоћу шприца удаљи се жуманце. Истим шприцем удаљи се и беланце. Рупа на љусци се затвори лепком „БФ-4“. Затим се јаје кува 10 до 12 минута. Служи се у малиновом сирупу уз гљиве и јела с рибом.

Слатко од белог лука. Зрео бели лук се опере, одвоје се чешњиви и очисте. Затим се лук сече у воденици за месо, па се спусти у кипућу воду да се кува 20 минута. После кувања лук се стави на сито, прелије остатком течности и кува док лук не исплива на површину. На килограм лука ставља се 1,5 килограма шећера, три ка-

шике сирћета, 2 чаше воде. Со према укусу.

НАПРАВИ САМ

Очекујете госте и желите да им приредите пријатно изненађење. Неко од њих жели да задиви образованошћу и навешће разговор на књижевност. Гост прилази

полици с књигама, узима књигу, али она се отрже и враћа се на своје место наочиглед уплашеног интелегента.

Како то направити? Врло једноставно. Пробушите своје књиге танким сврдлом (пречник 4 до 5 мм) и кроз рупе провуците ластич, који ћете неприметно причврстити ексерима или завртњима за задњу страну полице. И — то је цела тајна. Посла нема много, а колико ли ће тек задовољства причинити вашим пријатељима та јединствена и општроумна мафионачарска вештина. Уосталом и пословица каже: „Дукат је мали али је вредан!“

ТО НИЈЕ ТЕШКО

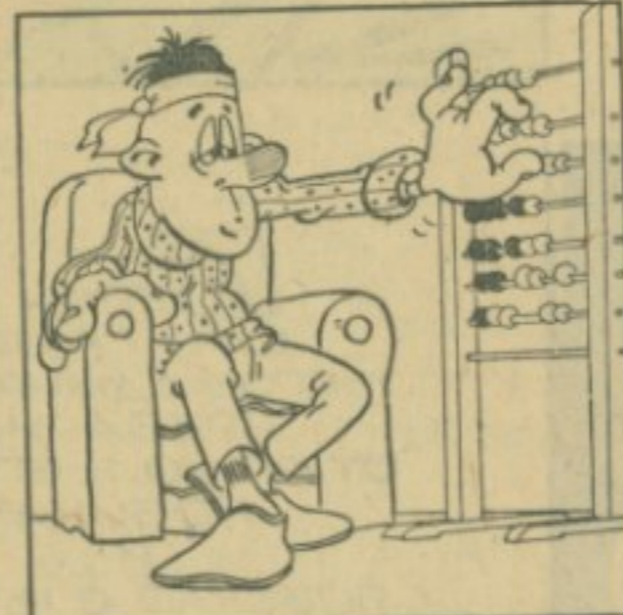
У наше време сваки човек треба обавезно да влада било којим страним језиком. И уколико се језик ређе сре-

ће, човек који њиме влада културнији је. У слободно време без великог труда можете да овладате још једним страним језиком — језиком племена Абабуа. Тај језик је врло лако научити, јер се речник племена састоји само од девет гласова.

Речник племена Абабуа: ветар — шу-шу
сунце — ју-ју
море — ху-ху
киша — кап-кап
чамац — пљас-пљас
аутомобил — би-би
жена — ба-ба
новац — ху-ху
егзистенцијализам — кљу-повћерујељуја

УМЕСТО ПИРАМИДОНА

Ако вас после празничког весеља боли глава, није обавезно узети пирамидон, пливадон, комбин или неки други антинеуралгик. Постоји други, далеко једноставнији начин лечења. Поделите годину вашег рођења са три, одузмите десет, помножите са пет, додајте добијеном резултату 2,87, а затим целу

суму поделите са бројем „пи“ с тачношћу од 19 децимала — и главобоља ће нестати.

КАКО СЕ ПОНАШАТИ У ГОСТИМА

Ако су вас позвали у госте, најбоље је да обучете фрак или, у најгорем случају, смокинг. Добро је понети букет цвећа за домаћицу, руже, љубичице, лале, висибабе, еделвајс — уопште није важно које.

За столом треба водити лак, неусиљен разговор, не

заборављајући при том да се риба не сече ножем, а воће не ставља у џепове. Често питају: кад се једе супа, на коју је страну боље нагињати тањир — према себи или од себе? Како је рекао један врло културан човек, то за-

ЗРЕО ЗА БЕТОВЕНА

Неки млађи музичар после дугог наваљивања успео је да га прими познати швајцарски композитор Артур Хонегер (1892—1955). Овај је, наравно, морао и да саслуша једну његову композицију.

— Драги мој младићу — рече му Хонегер пошто га је саслушао — ви бисте могли да свирате и пред самим Бетовеном.

— Ох маестро, ви ми лакосте.

— Никако, младићу, ваљда сте чули да је Бетовен био потпуно глув...

НЕУВИЂАВНИ ЉУДИ

За време једног свог концерта пољски пијаниста Ладислав Меркур примети једну покрупињу даму у првом реду како слатко спава. Кад се у дворани проломи пљесак, дама се трже из сна и поскочи на свом седишту. Меркур приђе ивици подијума, поклон се дами и као извињавајући рече:

— Верујте ми да нисам ја крив, ја сам се трудио да свирам што тише могу, али остали...

УСЛУГА ЗА УСЛУГУ

Стицајем околности једно време живели су у Паризу у исто време чувени пијаниста Артур Рубинштајн и банкар Михаил Рубинштајн. Због истог презимена често се догађало да писма и телеграма стигну на погрешне адресе. Једног дана, кад му је то дојадило, Михаил Рубинштајн упути се кући Артура Рубинштајна и предаде му повећи свежањ писама и телеграма с речима:

— Да ли бисте били љубазни да дођете к мени и кажете мојој жени да су ови телеграма које вам шаљу Лујза из Беча, Илза из Прага, Грета из Будимпеште итд. ваше пријатељице а не моје.

На то Артур Рубинштајн отвори фиоку свог писаћег стола извади свежањ телеграма, пружи их свом госту и рече:

— Врло радо ћу вам учинити ту услугу под условом да ви кажете мојој жени да су пет милиона лира у банци у Риму и два милиона фунти у енглеској банци ваши — а не моји.

ЛУЈЗ IX
БИО ЈЕ ЈЕДИНИ
ВЛАДАР У ЦИТАВОЈ ФРАНЦУСКОЈ
ИСТОРИЈИ
КОЈА
ЈЕ МАЈКА
ДОБИЛА.

Ripley's

**ЗЛАТАН
КАЛЕНДАР**

БИО ЈЕ ДЕО
КРУНИДБЕНИХ
УКРАСА
ФРАНЦУСКОГ КРАЉА
ШАРЛА X
КАО ЗНАК ДА ЈЕ ОН
ВРХОВНИ
ГОСПОДАР ЦАК И
ВРЕМЕНА.

**КАСТИЛИЈАНСКИ ВИТЕЗ
СУЕРО ДЕ КВИНОНЕС**

НОСИО ЈЕ ОКО ВРАТА ЗАКАЉЕН
МЕТАЛНИ ПРСТЕН КАО ЗАЛОГУ ЛУБАВИ
И МОГАО ДА СЕ ОСЛОБОДИ ТЕ УПОМЕНЕ
НА БИВШУ ДРАГАЊУ, А ДА СЕ НЕ ОГРЕШИ
О ЗАКОНЕ ВИТЕШТВА. САМО У
СЛУЧАЈУ ДА ПРСТЕН ИЗГУВИ
У БОРБИ, ЗБОГ ТОГА СЕ БОРИО
НА 727 ДОВОЈА СВЕ ДОК ГА
КОПЛЕ ЈЕДНОГ ПРОТИВНИКА
НИЈЕ ОСЛОБОДИЛО ТОГ ЗАРМА.
(1434.)

МЕСО СИЉЕ

СЛУЖИЛО
ЈЕ НЕКАД
ШКОЛСКОЈ ДЕЦИ
У ФРАНЦУСКИМ
ПИРИНЕЈИМА
КАО
ГУМИЦА ЗА
БРИСАЊЕ.

ЗАМАК КАРЛОВА КРУНА

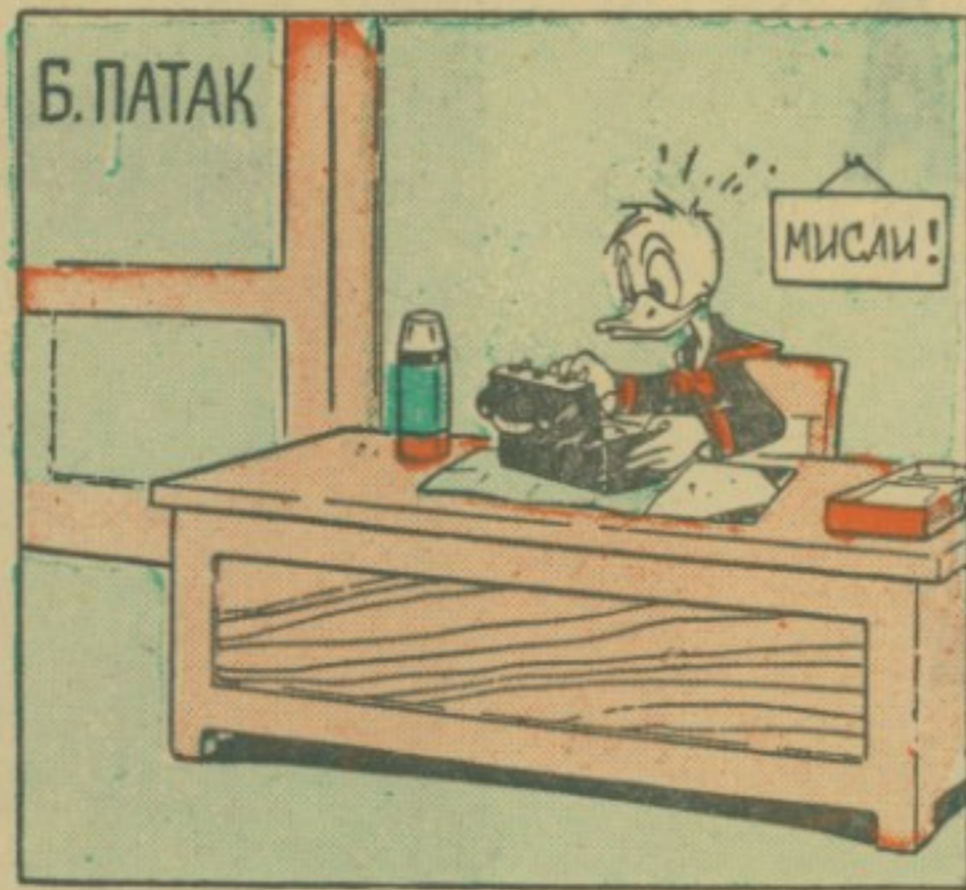
У ЧЕХОСЛОВАЧКОЈ, ПОДИГНУТ 1723.
ГОДИНЕ У ЧАСТ КРУНИДАЊА КАРЛА IV
САГРАЂЕН ЈЕ У ОБЛИКУ
КРУНЕ ЧЕШКИХ КРАЉЕВА.

ЗВЕЗДА ЈУГА

ЈЕДИНИ ЈЕ ВЕЛИКИ
ДИЈАМАНТ (125 КАРАТА)
КОЈИ ЈЕ НАШЛА ЈЕДНА
ЖЕНА. БИЛА ЈЕ ТО ЈЕДНА
БРАЗИЛСКА РОБИЊА
КОЈОЈ ЈЕ, КАО НАГРАДА,
ПОКЛОЊЕНА
СЛОБОДА. (1859.)

WALT DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ДЕНИС И СВЕТЛЕКЕ БУБЕ

ЧКАЉА И МИЈА У ОФАНЗИВИ

Уредништво „Политикиног забавника“ обратило се двојци наших истакнутих глумца на позоришној сцени, радију и телевизијском екрану. Мија и Чкаља или Чкаља и Мија били су љубазни да одговоре на петнаест истих питања која им је поставио наш сарадник Иван Николић.

Главна премија југословенске класне лутрије износи 10 милиона старих динара. Шта мислите да ли је то довољно за радног човека?

Чкаља: Зависи да ли се на тај новац одбија порез. Иначе, сматрам да је 10 милиона старих динара сасвим довољно радном човеку ако их добија сваке године.

Мија: Свакако, али само као прва помоћ.

Данас се на фудбалске утакмице иде радије и више но у позориште. Ваше мишљење о томе?

Мија: То није тачно. Изгледа да ви не посећујете позориште.

Чкаља: То је због тога што се данас на игралишту може видети један бољи вид глуме него у позоришту. Тамо су певачи много бољи него, на пример, у једној осредњој опери. А затим, туча је, на пример, у позоришту кобајати, док се на фудбалској утакмици изистински бије и удара.

Саобраћајни милиционер вам наплаћује казну због паркирања на забрањеном месту. Вања реакција?

Чкаља: Кажем му нешто са репертоара Атељеа 212 (види представе).

Мија: Не дискутујем да не би било скупље.

Славите ли славу — не Славу?

Мија: Славим, али код комшије.

Чкаља: Славим. Славим дан кад сам изломно руку, а могао сам и главу. Славим дан кад имам струју, а могао сам да је немам и тако даље и тако даље. Имамо ми доста разлога за слављење. И доста светаца.

Верујете ли у бога?

Чкаља: Свако има свог бога. У њега може да верује или да не верује.

Мија: Како у кога.

Књига коју сте последњи пут прочитали и КАДА?

Мија: Кувар — бац јуче.

Чкаља: „Дежурна улица“. Јуче у 10 часова, 28 минута и 15 секунди.

Волите ли да једете и које јело умете сами да припремите?

Чкаља: Умем да испржим јаја. То се јело зове кајгана. Иначе нисам гурман и једем само зато што морам.

Мија: Обожавам добро јело, али ако га ја правим, онда нека га други једе.

Колико је ваш колектив захватила привредна реформа и награђивање по учинку?

Мија: Баш ових дана радимо на томе, како да расподелимо вишкове (хе, хе, хе!)

Чкаља: Много је то далеко од мог колектива.

Сукоб „старих-младих“ постоји одвајкада. Ко је данас у већој офанзиви: млади против старих или обрнуто?

Чкаља: Ја сам на страни младих. Увек, чак и када нису много у праву. Сви греше, младима је то најлакше, али не они то најлакше и преболети. Много се нешто матори костреше на младе, али не дамо се ми.

Мија: У последње време осећа се јака офанзива старих на младе (са меко узлазним акцентом)

Битлси?

Мија: Последњег смо осудили 1947. године.

Чкаља: Одлични музичари, изврсни певачи. Најбољи ВИС ансамбл на свету. Слушам их са одушевљењем.

Волите ли забавну штампу и мислите ли да је у нас има довољно?

Чкаља: Волим је, радо је читам и сматрам да је има довољно.

Мија: Премало.

Прича се да сте „ватрени“ навијач „Хајдука“?

Мија: Крагујевачка линија, јер Крагујевчанин Ненковић тренира „Хајдука“ иначе сам партизанавац, па чак и члан управног одбора.

Чкаља: Замислите, јесам. Кад год изгуби од „Звезде“.

Ово је 13-то питање: Да ли сте сујеверни, читате ли хороскоп и ваше мишљење о броју 13?

Чкаља: У хороскопе не верујем. Сујеверан јесам, али број 13 за мене не значи ништа. Можда добар број.

Мија: 13 — то је мој број.

Како се одразила ова девалвација фунте на ваш девизни рачун или ви можда више волите да скупљате „марке“?

Мија: Пошто сам дужник из ове девалвације ја сам у добитку — тако бар кажу.

Чкаља: Богами, пресекао сам се. Оназис је обрао бостан, мораћемо да дамо једну корисницу за њега, а Каласова би могла да пева „Марамциу свињеницу“ као главни штос. Што се мене тиче ја ту фунту још нисам видео, сад откад је пала више ме и не интересује.

— Јесте ли чули за Милосава Алексића МИЈУ? упитали смо Чкаљу?

— Баш данас мислим нешто о њему. Градимом обојица викенд кућице на Авали, па се мислим зашто смо те куће сазидали једну поред друге. Видите, ни ту не можемо један без другог.

Јесте ли чули за Миодрага Петровића ЧКАЉУ? — упитали смо Мију:

— Опет покушавате да нас посвађате. Ми смо били, остали и бићемо пријатељи.

* ХУМОР * ХУМОР *

— ШТА ТО ЗНАЧИ?
— ЗАР НИСТЕ ЧУЛИ ЗА АУТОМАТИЗАЦИЈУ.

ГАДЉИВ ЧОВЕК

Дирекција француске телевизије примила је пре извесног времена кратко писмо једног њеног незадовољног читаоца:

— Ваши програми на оба канала у последње време толико су лоши да сам приморан да дугме на телевизору окренем пициетом.

МОДЕРАН ХУМОР

Питање: „Како слон може да сиђе са дрвета?“

Одговор: „Само треба да седне на један лист и сачека да дође јесен“.

БИЗНИС ПРЕ СВЕГА

Режисер објашњава главном глумцу како ће што верније одиграти сцену падања у воду и гњурања:

— Али ја не умем ни да пливам, а камоли да гњурам — побуни се глумац.

— У реду, онда ћемо ову сцену оставити за последњи дан снимања — заврши разговор режисер.

ШТА ЈЕ ДОБАР...

У трговачкој школи професор објашњава ђацима — будућим трговцима — шта то значи бити добар продавац.

— Добар продавац је онај који постаријој муштерији која пошто-пото жели да купи шешир који одговара младим девојкама каже: „Шта мислите, госпођо, не би ли било боље да дође ваша мама лично и изабере шешир који одговара њеним годинама“.

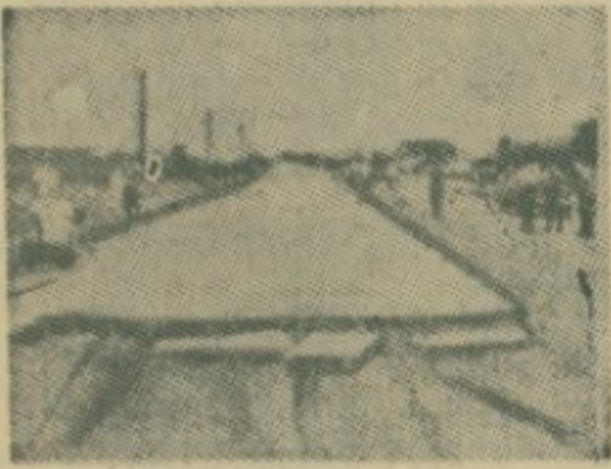

ДАНАШЊИ ДАН НИКАД НЕЋУ ЗАБОРАВИТИ!

ЈОЦА МЕЂАВА

ПРОНАЛАСЦИ ГОДИНЕ

АУТОСТРАДЕ ОД ПЕНОПЛАСТА

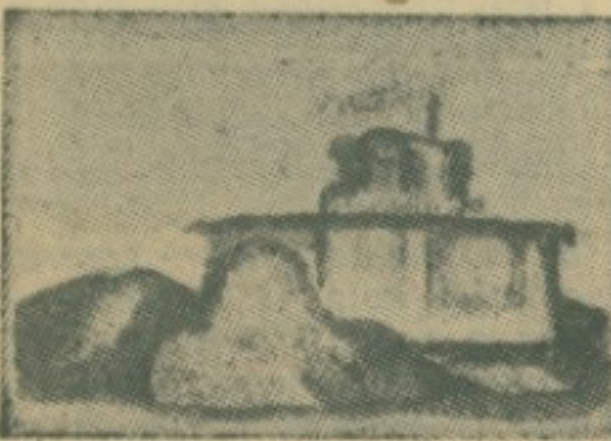
Стари Римљани саградили су готово 400 хиљада километара путева.

Давно је пропала Римска Империја а путеви су остали. У чему је тајна издржљивости римских путева? Древни немари, изграђујући путеве, настојали су да предупреду разорно дејство мразева. Они би најпре ископали ров ширине пута дубок готово 2,5 метра и испуњавали га камењем, при дну крупним а према горе све ситнијим. За време мразева таква основа се не потклобучује и — путеви су могли да издрже 20 векова.

Стручњаци из школе за грађевне путева при универзитету Парћу, у Сједињеним Америчким Државама, који проучавају утицај мразева на путеве, нашли су ново решење овог проблема старог колело и свет.

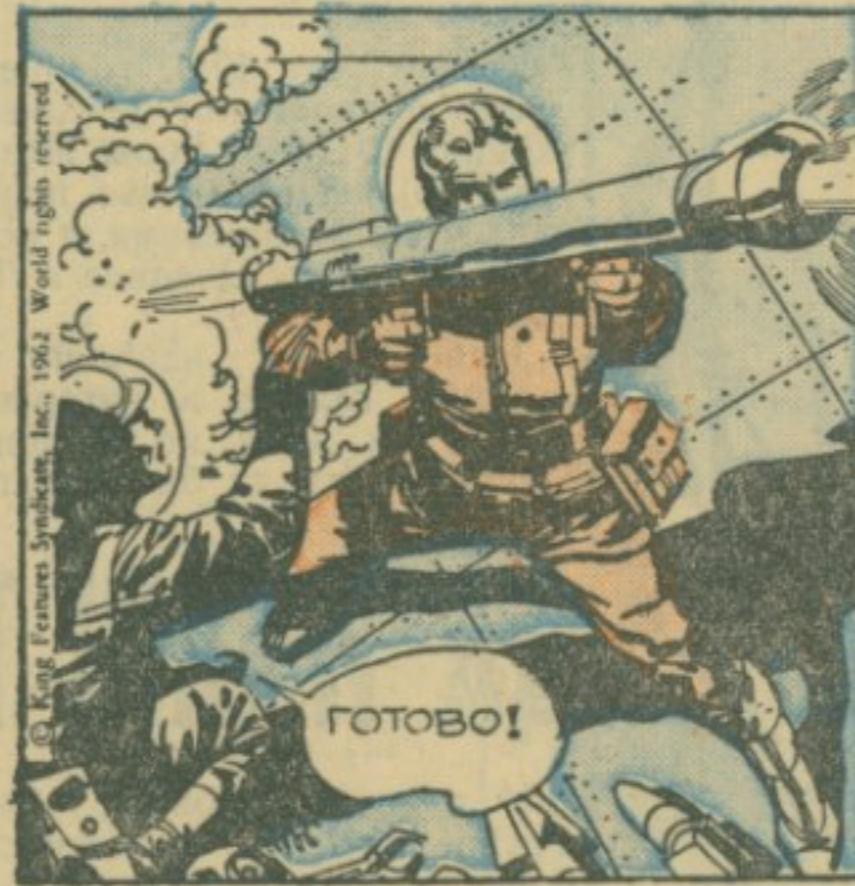
На пут се стављају слојевите пенасте пластичне масе који га штите од мрза. Пластична маса се причвршћује за тло дрвеним клиновима (слика горе.) Преко пенопласта се ставља слој бетона или шљунка с песком (слика доле) а преко свега асфалт.

У држави Ајови се, на пример, испод бетонског покривача ставља слој пенасте масе дебеле 4 сантиметра. Он штити пут од мрза боље од класичног каменог слоја дебелог читав метар.

Dan
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

Селектор и Контини

Ова два симпатична механичка бића „деца“ су аустријског инжењера Клауса Штолца. Она нису намењена вршењу ситних домаћих посло-

ва мада и њих, судећи по снимку, могу савесно да обављају. Задатак ових кибернетичких уређаја много је озбиљнији: по замисли њиховог творца они треба да по-

могну у проучавању процеса који се одвијају у мозгу, да пруже слику настајања мисли у њему. Инжењер Штолц сматра да би његови Селектор и Контини могли да буду веома корисни у медицини и психологији. Према Штолцовој замисли Контини ускоро треба да научи и да „види“.

ПОЗАЈМЉЕНО ОД ПРИРОДЕ

средство за уништавање штетних инсеката не сме да представља опасност за остале припаднике животињског царства као ни за човека. А то се постиже само у случају кад хемичари успеју да створе средства која по својим особинама одговарају природним заштитним сред-

ствима неких биљака. Сарадници енглеског државног пољопривредног института пронашли су средство слично природном отрову кризантеме. Оно је и у најмањим дозама смртоносно за инсекте док је за птице и сисаре потпуно безопасно. До свог проналаска енгле-

ски научници су дошли после хемијске анализе прашина против инсеката који се справљају од далматинског бухача, који спада у род кризантема. Синтетичко средство слично препарату који се добија из бухача 50 пута је јаче од свог природног „средника“.

ХОТЕЛ НА ТОЧКОВИМА

У Западној Немачкој изграђен је први аутобус-хотел. На масију аутобуса „дограђена“ су два спрата са 27 комфортабелних соба, кухињом и салонином. Брзина аутобуса-хотела је 100 километара на час. Први хотел на точковима саобраћаће на магистралу Њујорк — Рио де Жанеиро.

КАО И У ПРОШЛОМ КОНКУРСУ „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ ЗА НАЈБОЉИ ДЕЧЈИ ЦРТЕЖ И ОВОГ ПУТА РЕДАКЦИЈА ЛИСТА ЈЕ ОДЛУЧИЛА ДА ОБЈАВИ УСПЕЛЕ РАДОВЕ И НАГРАДИ СВАКИ ЦРТЕЖ СА ПО 2.000.— СТАРИХ ДИНАРА.

„ЖЕНА У МАРАМИ“ — рад Зорана Максимовића, уч. VIII разреда Осн. шк. „Ђуро Ђаковић“ — Подујево

„БАКА ПЛЕТЕ“ — рад Милке Палић, уч. VI разреда, Осн. шк. „Слободан Вајић-Паја“ — Сремска Митровица

У ПРЕДАХУ БОРБЕ

САМО ТО!

Крајем лета 1941. године, у време привременог јењавања устанка у Црној Гори, Италијани појачаше гоњење партизана у свим крајевима, а особито на терену Цеклина и Љуботиња.

Једног дана наиђоше на старијег сељака и натераше га да их води по планини Цеклиштука да би похвати

ли или побили партизана. Старац их је намерно водио тамо где је претпостављао да их неће наћи. Кад то осети, италијански официри се силно разбесне:

— Сви сте ви комунисти, мајку вам вашу! — издра се на старца преко тумача.

— Тако ми бога, нисмо сви, само смо сви за Русију!

ДА ИМАШ ТРИСТА ГЛАВА

У другој половини 1942. Трећа санџачка пролетерска бригада држала је положаје у близини Бање Луке. За време предаха Мрдо Јегдић, уз историју СКПБ и поче читати трећу главу.

Баш кад се беше занео читањем његов положај засу не пријатељска артиљерија.

— Шта то читаш, Мрдо!?

— упита га Мијат Мијатовић, један од најстаријих бораца, који није био члан Партије.

— Трећу главу.

— Одмах је остави и склањај се! Да имаш триста глава, а не ту једну, данас ти неће остати ако не наиђеш заклоп! — рече му Мијат, журећи да се што пре и сам склони.

ЊИВУ ЗА ПУШКУ

Чим пуче устаничка пушка у Санџаку, Мијат Мијатовић, пензионисани жандарм из села Мељака код Пљеваља, иако стар и грбав, међу првима пође у партизана и постаде омиљен борац Треће санџачке пролетерске бригаде.

Оног дана кад бригада доби задатак за одлазак у Босну, позва га Велимир Јакић, командант бригаде код себе.

— Мијате! Ти си стар човек. Нећеш моћи издржати

напоре који нам предстоје. Предај пушку неком млађем борцу, врати се кући и чекај нас док се вратимо.

— Послушају те, Велимире, јер те много поштујем и волим! — тужно одговори Мијат, предаде пушку и врати се кући.

Одмах по доласку кући осети бескрајну пустош у души. Купи потајно пушку, узнебри се и крену да тражи бригаду. Стиже је код Ђурева.

— Откуд ти, Мијате?! — зачуђено га упита Велимир кад га угледа.

— Нисам могао од срамоте остати код куће. А и да сам остао пресвиснуо бих од туге. Никад у животу не осе-

тих већу радост но кад стигох до наше бригаде!

— Како си дошао до пушке?

— Имао сам њиву па сам је дао комшији за пушку. Од

ње се више не мислим одвајати до погибине или слободе! — искрено одговори Мијат и одржа реч, али слободу не дочека. Смрзаво се у намету једне јануарске ноћи 1944.

Авантуре ГОРДОНА ПИМА

ПО РОМАНУ Е.А. ПОА

Народи и језици

У свету има много више језика него народа. Тако се у „Атласу народа света“ недавно објављеном у Совјетском Савезу каже да има 1.200 народа, а језика има око три хиљаде, не рачунајући мртве. У једној земљи, један те исти народ има неколико, понекад чак и много разних језика. Тако се у Белгији говори француски и фламански. У Судану постоје 117 језика, у Конгу — 500, изузетно дијалекте, у Индонезији — 250, а у Тогоу целокупно становништво броји мање од милион и по људи, има равно хиљаду језика. А у СССР, у Дагестану, живи око милион становника који говоре на више од 60 разних језика.

30 хиљада речи дневно

Колико речи изговоримо у току једног дана? Наравно, то зависи од темперамента, професије и других околности. Међутим, ако узмемо просек, та цифра износи 30.000 речи. Лингвисти и психолози су израчунали да човек отприлике пети део живота који проводи у будном стању утроши на разговор.

Израчунајмо: ако нам кад одуземмо спавање остане 16—18 часова на разговор отпада 3,3 часа сваког дана. То даље значи да изговарамо просечно 150 речи у минути тј. 9.000 речи на један час.

Четири генерације за харфом

У једном њујоршком оркестру свирају на харфи три генерације. Баба — 63 године, мајка — 45, кћерка — 22 године. У лакшим концертним партијама суделује и прабаба, још веома крепка жена којој по изгледу нико не би дао 86 година.

ЕПИТАФ ТОМАСА ЦЕФЕРСОНА

Трећи председник Сједињених Америчких Држава Томас Цеферсон није био одушевљен својим положајем и називао га је „сјајном бедом“. Да би показао колико му је мило стало до тог положаја,

он је још за живота саставио епитаф који је стављен на његов гроб. У том епитафу пише: „Овде је сахрањен Томас Цеферсон, аутор Декларације америчке независности, борац за верску слободу државе Вирџиније и отац Вирџинијског универзитета“. Дакле, ниједне речи да је био председник Сједињених Америчких Држава.

ЕФИКАСНО АЛИ НЕЗГОДНО

Енглеска саобраћајна полиција добила је обавештење да се већ неколико дана лондонским улицама креће је дан аутомобил на чијем се задњем стаклу налази натпис: „Пажња, експлозив!“

Ухваћени возач мирно је објаснио саобраћајцима да му је већ досадило да плаћа исправке и иде код механичара због учесталих судара с нештим возачима, па је мислио да ће му ово помоћи да се тога реши. Саобраћајци су га замолили да измисли неки мање застрашујући али тако ефектан начин.

МАЛА ПРИЧА О МАЛОМ РАКУНУ

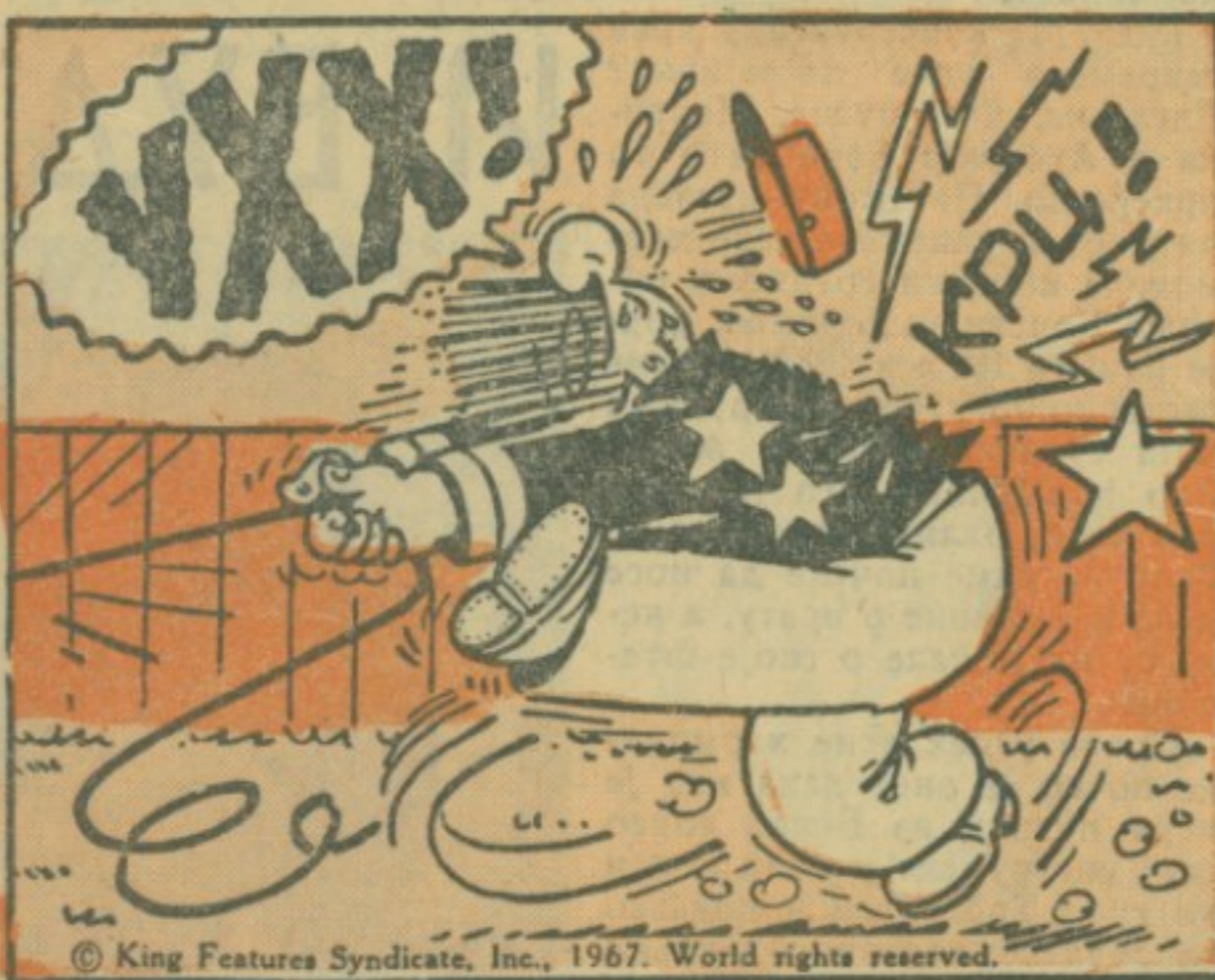
Фармер Ворен Флад из Албанија, у држави Њујорк, убио је у лову женку једног ракуна а њено младунче ухватио и повео са собом кући. Ракун се показао као вредан ученик и ускоро је знао да извршава многе послове. Али, фармер је примећивао да му неко краде храну са стола или из фрижидера. Посумњао је у малог симпатичног ракуна. Једном рано ујутру изненадио га је док је узимао храну из фрижидера. Фармер је био у недоумици: шта ракун ради са храном, кад му је давано довољно. Зато се сакрио и из прикрајка пратио шта ће ракун да уради. Животиња је шчепала парче меса, понела га у поље и оставила је тачно на оном месту где јој је фармер убио мајку. После тога се ракун вратио кући а фармер је сачекао да види шта ће даље бити. Ускоро се појавио други ракун, вероватно брат његовог штићеника, зграбио је месо и изгубио се у шуми. Да мали ракун не би морао убудуће да краде храну, фармер му је удвостручио порцију тако да је било довољно и за њега и за његовог брата.

ИЗБОРНА КАМПАЊА

Пред нове изборе посланик бразилског Парламента Естеирос, не баш сигуран да ће поново добити поверење својих бирача, позвао је у

помоћ сопствену жену. Натерао ју је да иде улицама носећи овакав плакат: „Изаберите мога мужа Естеироса. Ја сама сам то учинила пре двадесет година и постала сам срећна“. Естеиросови противници послали су на лицу човека са својим плакатом: „Можда је пре двадесет година и имало смисла изабрати тог човека“.

Како сам постао морж

Једне зиме био сам принуђен да се окупам у рупи начињеној у леду. Крећу сам с кћерком у шетњу у Тимирјазевски парку и стигао до језера. А ту су се у рупама просеченим у леду купали „моржеви“. Кћерка је угледала воду и запитала:

— Тата, а можеш ли ти да се окупаш?

— Шта? — Запитао сам расејано а онда се сетим разговора моје кћерке са Пењом, дечаком из суседства.

— А знаш ли ти колико је јак мој тата? — хвалио се Пења. — Он може да подигне трактор кад га ухвати за задње токове.

— А зато је мој тата најхрабрији — одговори-

ла је моја кћи — он се ничега не боји.

— А сме и по зими у леду да се купа?

— Него — не размишљајући, одговорила је она.

И ево, сад је то исто питање кћерка мени поставила. Шта сам могао? — Зар сам могао да кажем: „не“? Шта би онда било са очекиваним ауторитетом? И одговорио сам:

— Могу.

— Онда се окупај!

Погледао сам отвор у леду и по леђима сам осетио језу.

— Па окупај се, тата! — поново је замолила кћерка.

— Одмах — казао сам

и упутио се иза снежног насипа, у „свлагчионицу“.

— Гледајте! Нови морж! Морж! — чули су се гласови. То ми је дало снаге. Брзо сам се скинуо и пришао води.

Око рупе се окупио свет. Достојанствено сам прешао погледом преко присутних, махнуо кћерки руком и скинуо ципеле. Под ногама као да ми је било усијано угљевље. Од неочекиваног осећаја поскочио сам и нашао се у отвору. Вода као да ми је стегла тело. Признајем: у том тренутку сетим се како сам једном у детињству, на страшном мразу, лизнуо гвоздену шипку. Ово купање било је слично томе. Кћерка је запљескала — од радости.

— Тата — изненада сам чуо њен глас — ти мало попливај а ја ћу да тркнем да доведем Пењу... иначе неће поверовати.

САВРЕМЕНА ПРИЧА

Неки амерички банкар поручио је код једног сликара свој портрет. Међутим, када је слика била готова, банкар је одбио да је прими и плати. „То нисам ја“ — кратко је казао. Тада је уметник изложио слику за продају давши јој име: „Злотвор“. Банкар је протестовао. „Па то нисте ви — кратко му је одговорио уметник. — Сами сте ми то казали.“

Веома бурна распра завршила се компромисом: банкар је купио портрет, а сликар је дао слици нов назив — „Филантроп.“

ПОПАЈ

Усна хармоника, најскромнији музички инструмент, поново осваја свет. Само у Француској је прошле године продато 600 хиљада усних хармоника, а то је за око половину више него 1965. године. У целом свету продато је, како кажу трговци, преко 20 милиона усних хармоника.

Усну хармонику називају ципним клавиром. Она не заузима место, јефтина је, и лако се на њој свира. Важно је само имати даха и, разуме се, слуха.

Усна хармоника је увек била сапутник усамљених људи: морнара, чувара кула светиља, пастира, разних истраживача, каубоја, итд. На њој су свирали освајачи полова, па и Хилари на падинама Монт Евереста. Када је Роберт Манри, 1965. године препловио Атлантски океан на броду дугом 4 метра, усна хармоника му је била неразводни друг.

У последње време усна хармоника је почела да стиже углед озбиљног инструмента. По мишљењу једног од највећих виртуоза на усној хармоници Алберта Рејзнера, најистакнутији композитори по-

ЧАРОБНИ ЗВУЦИ СА УСАНА

чели су да пишу запажена дела за малини инструмент. Угледни амерички дипломата Џон Себастијан из Филаделфије приређивао је концерте на усној хармоници а његов син Џон Бенсон Себастијан напустио је класично музичко образовање у коме је имао много успеха да би се посветио свирању у славном квартету усних хармоника Лавин Спунфул.

Порекло усне хармонике није познато. По мишљењу неких стручњака она је настала од малог инструмента шенга, који је пре 4.500 година створио кинески цар Хуанг Ти Ла. Она је била начињена од пет цевчица бамбусове трске. Изгледа да је неки путник у 18. веку донео шенг у Западну Европу. По овој верзији кинески инструмент постао је предак хармонијума, хармонике, саксофона и усне хармонике.

Где је конструисана прва савремена усна хармоника? Енглеска, Француска, Немачка и Аустрија боре се о то првенство. По свему изгледа да је отац данашње усне хармонике немачки градитељ оргуља Кристијан Бупман, који је између 1820. и 1830. године саставио 15 отвора за дувњање који су производили звуке. Био је усхићен што је створио нови, мали инструмент. У Бечу су даме почеле да носе усне хармонике о врату, а неке су их вешале о своје штапове.

Прави успех усне хармонике почео је оног дана кад је неки путник из Беча донео овај инструмент у мали немачки град Тросинген и показао га двадесет четворогодишњем часовничару Матијасу Хонеру. Већ 1857. године милион усних хармоника годишње, а 1.900. године производња је достигла цифру од 7 милиона. Тросинген је постао Баба свирача на усној хармоници. Ускоро није било ниједне породице у Тросингену чији бар један члан није радио у Хонеровој фабрици. Хонер је постао Страдиваријус усне хармонике. Још и данас потребно је извршити 500 ручних операција да би се саставила 230 делова овог јефтинег инструмента. Најдрагоценији Хонеров инструмент племенитог звука састављен је од 1.276 делова! Хонерова фабрика данас производи 1.500 различитих модела усних хармоника. Најскупиња усна хармоника конструисана је за папу Пија XI који је био њен страствени обожаваалац. Сви њени метални делови били су од злата. За афричке становнике, чија одела немају ципове, праве се усне хармонике с ланчићем, како би се могле обесити о врат.

Амерички краљ усне хармонике био је Бора Миневити, који је основао нудену трупу

Хармоника Раскалс. Лари Адлер био је истеран са конзерваторијума као неталентован. То му није сметало да једног дана буде прозван Паганинијем усне хармонике. Већ 1934. године он је почео да приређује вечерње концерте на усној хармоници у највећим лондонским дворанама. Највећи француски виртуоз усне хармонике је Алберт Рејзнер. Он је основао „Трио Рејзнер“, који је доживео светске успехе. Славни француски композитор Даријус Мило написао је за њега свиту за виолину, хармонику и оркестар. Вештина савремених виртуоза на усној хармоници је ненадмаш

на. Они непогрешиво подражавају певање птица, писак локомотиве, итд. Један специјалиста је тако вешто подражавао лајање паса за време хајке на лисицу, да му се један ловачки кер из суседства придружио и био спреман да крене у потеру. Неки истраживач кога су у Амазонији заробили Индијанци извадио је своју хармонику и почео да свира да би се избавио. Индијанци су се са осмехом на уснама умирлили и почели су да га подстичу и даље да свира. Како он каже, Индијанцима се највише допао Моцарт.

МЕДВЕД И БУДИЛНИК

Страствени спортисти риболовац Томас Фрезер дохватио је прошлог лета рибу у дивљим рекама на граници Канаде и Аљаске. Ту му се догодило узбудљив доживљај, који ће сигурно памтити целог свог живота. Ево шта о томе прича сам Фрезер:

„Настанио сам се у ловачкој кућици у шуми, где сам живео потпуно сам. Једнога дана хтео сам да пораним у риболов у цик зоре па сам навио будилник на четири часа изјутра. Али још пре тога зачујем око куће тапкање корака. Моје запрепаштење било је огромно када су се врата колибе отворила и у колибу ушао велики црни медвед. Укочио сам се од страха на свом лежају. Медвед је стао напред себе и почео да њушка. У сумраку према прозору јасно сам га видео. Најзад је опазео шта је тражио. То је био ранац са мојим животним намирницама, који сам био обесио о греду да до њега не могу мишеви и пацови да дођу. У њему је било сувог меса, си-

ра, хлеба и других намирница. Медвед је покушао шапом да дохвати рунцаг, али овај је био високо обешен тако да се само заклатио. Поновно је свој напор, али без успеха. То га је, изгледа наљутило, јер је бесно загнућао. Помислио сам да ће свој бес искомити на мени!

У тај мах зазврја будилник више моје главе. Стресао сам се од изненађења и помислио: дошао ми је крај. Међутим, нисам се ја само уплашио већ и медвед. Бадио је поглед на будилник, који је зврљао као митраљез. Затим од страха заурликао и главачке појурно на врата. При том је преврнуо сто са посућем које је било на њему, клупу са кофом воде, сто лице и као суманут, урлајући од страха изјурно напоље и нестало. Тек тада сам дошао себи и од радости пољубио будилник који ми је спасао живот...“

ЧУВАЈ СЕ СЕЊСКЕ РУКЕ

ПО РОМАНУ А. ШЕНОЕ
ЦРТА Ћ. ЛОБАЧЕВ

СПОРТ

СТОЛИЦА ИЗ ГРАДА БЕЧА

У септембру је у нашој кући нестала столица. Дедица је седео на њој четрдесет седам година. Одбио је да једе своје омиљене уштичке с медом. Казао је да нису као пре. Можда ће, казао је, престати сад да чита новине и да гледа телевизор. И фудбал је сад за њега изгубљен: од десете године седео је на тој столици. Одличне столице правили су у граду Бечу, додао је и уздахнуо, а то је била последња.

— Деда — казао је мој брат Вова. — Жека и ја ћемо ти у школској радионици направити хоклицу.

Рекавши то Вовка је поцрвенео. Он обожава да прави хоклице.

— Нека коњ седи на вашој хоклици — одговорио је деда трпајући у уста уштичке. — Дебели коњ из циркуса. Слоњ. Ви сами. Али не ја.

— Објасни му, Жека, — казао је Вова.

— Дедице, ми смо за хоклицу добили петицу — рекао сам.

— Бечка столица — гуњао је деда — то су четири нормалне угнуте ножнице. Ето у чему је тајна. А ви седите сами на својој петици. Уштички су данас некако чудни. А куда ћете ви?

— На кошарку.

— А задици?

— Ништа нам нису задали.

— Баш вам верујем.

— Часна реч.

Испрчали смо у дворшште. Сунце је стајало високо на небу. У нашем малом дворшшту било је топло и светло. Чак сам мало зажмирио.

— Хватај! — викнуо је Вова и бацио ми лопту.

— Одлично!

— У обруч! — викнуо је опет.

— Где?

— Тамо! — показао је Вова.

Мало сам чучнуо да бих боље бацио. И отворио уста: на зиду куће висила је столица! Чудесна столица из Беча. Окачена о наслон. Повијене ножнице су висиле низа вид. Седишта није било.

— У обруч! — урлао је Вова.

На мене је летео Сења. Провукао сам му се испод руке. Та-та-та. Скок. Замах. Лопта је пролетела кроз обруч.

— Направићу и мрежу! — обећао је Сења.

— А како би било да играмо на два обруча? — запитао сам.

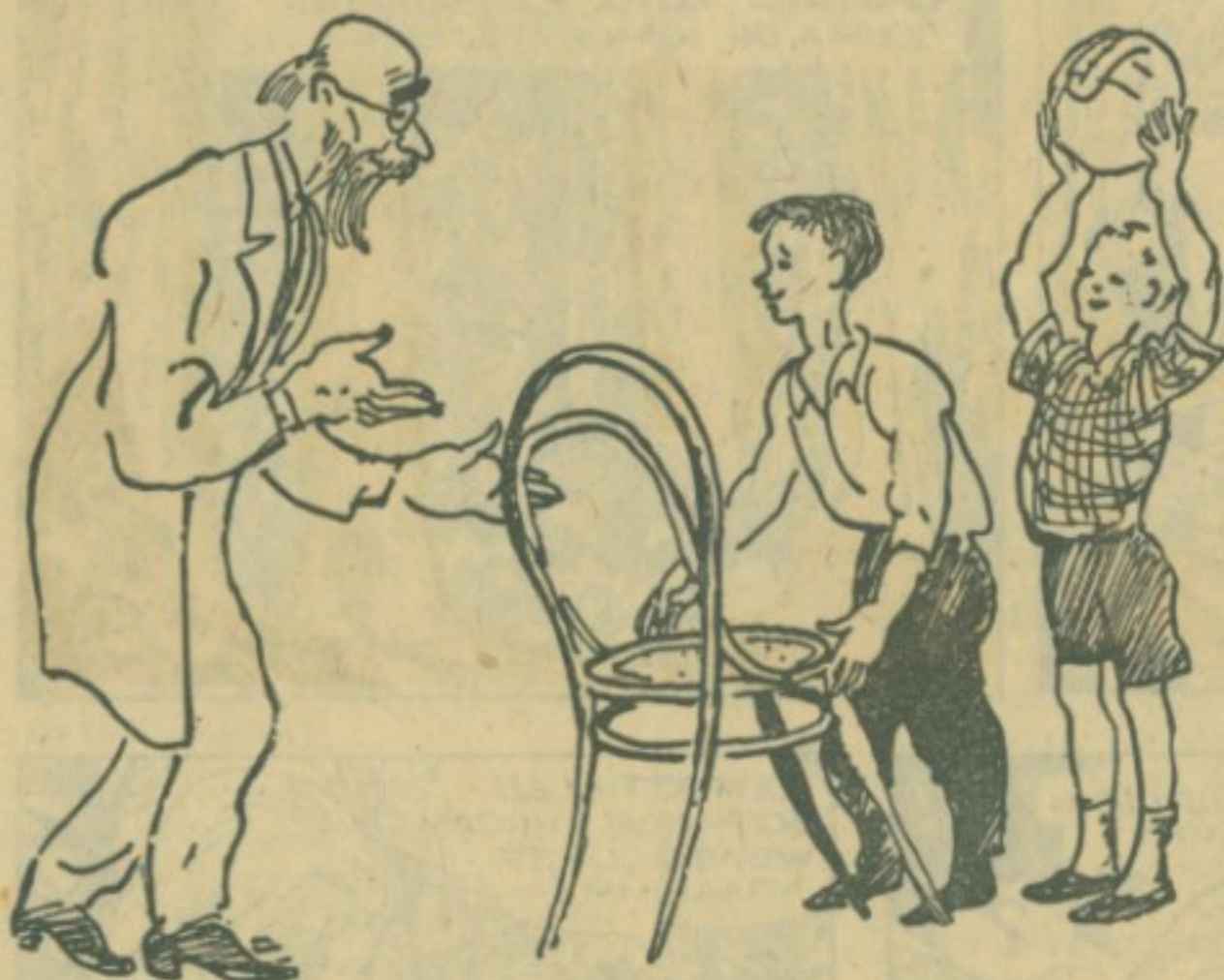
— Претражили смо целу кућу — одговорио ми је Вова. — Нема више бечких столица.

Око пет часова у дворшшту се појавио тата. Враћао се с посла и носио велику лубеницу.

— Баци мени, Жека — довикнуо ми је отац.

Добацио сам му лопту.

— Немој да промашиш, тата!

Дедица је јакнуо и запитао:

— Где?

Запевао сам неку песму без везе.

— У сну — одговорио је тата.

— Данас је пренос сусрета ЦСК-а и нашег „Зенита“ — хтео је да се извуче Вовка.

— Биће то досадна утакмица — казао је деда.

— Зашто? — зачудио се тата.

— Тако! — казао је деда.

— Све иде наопако. Шницеле су прегореле.

— Више нећу ни да кувам — увережено је рекла мама.

Пет дана касније појавио се у дворшшту један млађи симпатичан чикинда. Казао је да се зове Иља и да је спортски новинар.

— Мени су причали о вашој иницијативи — рекао је стежући нам руке. — Ја лично веома ценим иницијативу. Дајте ми лопту.

Бацио ју је пет пута према обручу али ниједном није погодио кроз њега.

— А шта ако вам кућни са вет купи прави обруч? — запитао је.

— Наш обруч је практичнији. Ми га сваке вечери ски

немо и сакријемо у подрум. Кућни савет не дозвољава да се у вид причврсти прави обруч. Кажу: биће много буке — објаснио му је Сења.

— Све сам схватио — казао је Иља и нешто записао у своју бележницу.

Деда одбија да седи на било којој другој столици сем бечке.

Мама одбија да и даље кува јер деда све критикује.

Тата одбија да разуме и маму и dedu.

Доконали смо да се деди не свиђају наше обичне столице с наслоном вато што га подсећају на бечке. И Вова и ја направили смо му солидну белу хоклицу. Хтео је да јој поломи све четири ноге. Било је смешно колико се мучио. Нису то биле ноге које би се тек тако могле сломити. За те ноге смо ми добили петицу.

А три дана касније само што с ума нисмо сишли. Кад смо се Вова и ја вратили кући из игре а деда седи на нашој хоклици и чита новине.

— Ово је о вама — рекао нам је и ми умало по други пут нисмо сишли с ума. — Чланак се зове „Столица из града Беча“. Написао га је даровити спортски новинар Иља Шљепанов. Пише: „Град који се прославио музичком постојао је, и не слутећи то, главни снабдевач спортским реквизитима деце из Подолске и суседних улица. Западне фирме и не знају ко им прави огромну и потпуно бесплатну рекламу. По мом скромном рачуну у дванаестак дворшшта деца користе

бечке столице (!), много ређе домаће са четвртостим седиштима, а исто тако и шерле без дна, корпе за хартију и тако даље. Али, ми се не залажемо за дворшшта с правим обручима. Ми смо за права кошаркашка игралишта за омладину.

— Паметан момак тај Иља, а деда? — запитао је Вовка.

— Веома! — казао је деда. — Треба да га повоземо на чај. Он је човек од акције. Сад ће вам направити права игралишта и ја ћу добити натраг своју столицу. А где је седиште?

— У подруму — одговорио је Вовка.

— А има ли тај ваш обруч од моје столице мрежу? — запитао је деда.

— Још нема. Сења је обећао да направи.

— Ја ћу је направити — рече деда. — Сења није човек од акције.

У том тренутку у собу је ушао тата с бечком столицом у рукама.

— Ево — казао је деди. — Ево ти бечке столице. Купио сам је у комиссиону.

Деда је стао да је окреће и куцка по њој.

— Није то бечка столица — намрштио се. — То је имитација.

— Дедице, — умешао се Вовка. — А да скинемо твоју са зида а окачимо ову имитацију?

— Не мора баш — рекао је деда. — Боље направите себи у дворшшту још један обруч па да играте на два хоша. Много ми се свиђа ваша хоклица. Четрдесет седам година нисам седео на хоклици.

Мама је изнела супу.

— Одлична супа — казао је деда пробавши — мада је мало пресољена.

ИЗ РИЗНИЦЕ ПРИРОДЕ

је купус положио овај тешки испит.

Обичан купус једина је биљка која се одржала на улицама енглеског града Лутон-Бердфоршира. Отровни дим из фабричких димњака и испусни аутомобилски гасови уништили су на његовим улицама траву и све цвеће. Општинска управа, у жељи да ипак озелеени градске улице извела је не мало експеримената с најразличитијим биљкама. Сви други засади су се, пре или касније, осушили. Само

У Нигерији је пронађен црвен плод сличан јагоди слађи од свих познатих плодова на свету. Хемичари су утврдили да је овај плод 1.500 пута слађи од шећера а 400 пута од сахарина! По мишљењу научника интензивно гајење ове биљке могло би да изазове праву револуцију у индустрији шећера.

Друштво за заштиту животиња у Франкфурту на Мајни платило је недавно авионску карту за ластавицу, јединог крилатог путника на линији Франкфурт Мајорка. На

тај начин ластавици, која није одлетела на југ са својом сабраћом, дата је могућност да се придружи јату које је у међувремену стигло до обала Шпаније.

Укрштањем многих врста лавова стручњаци зоолошког врта у Лајпцигу добили су нов тип „цара свих животиња“. Њихов лав разликује се од дивљих лавова, то јест лавова на слободи, масивним телом и дугом гривом.

Идуће године лајпцишки зоолошки врт прославиће 90-огодишњицу свог постојања. У њему се данас налази ви-

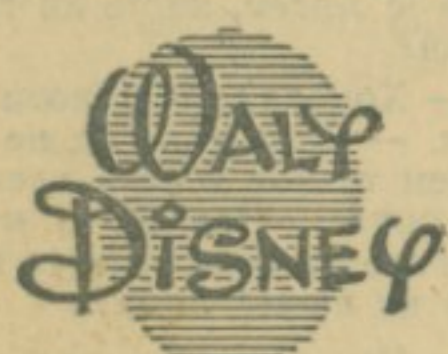
ше од 500 врста разних животиња.

Четири мале анаблепије — рибе са по два пара очију — угледале су свет у акваријуму у данском граду Шарлотенланде, у близини Копенхагена. Сматра се да је то први случај у Европи. Анаблепија иначе живе у водама Средње Америке. Ове рибе обично пливају на површини воде. Пошто имају четири ока оне једним паром могу да виде шта се догађа у ваздуху а другим да прате све шта се догађа у води.

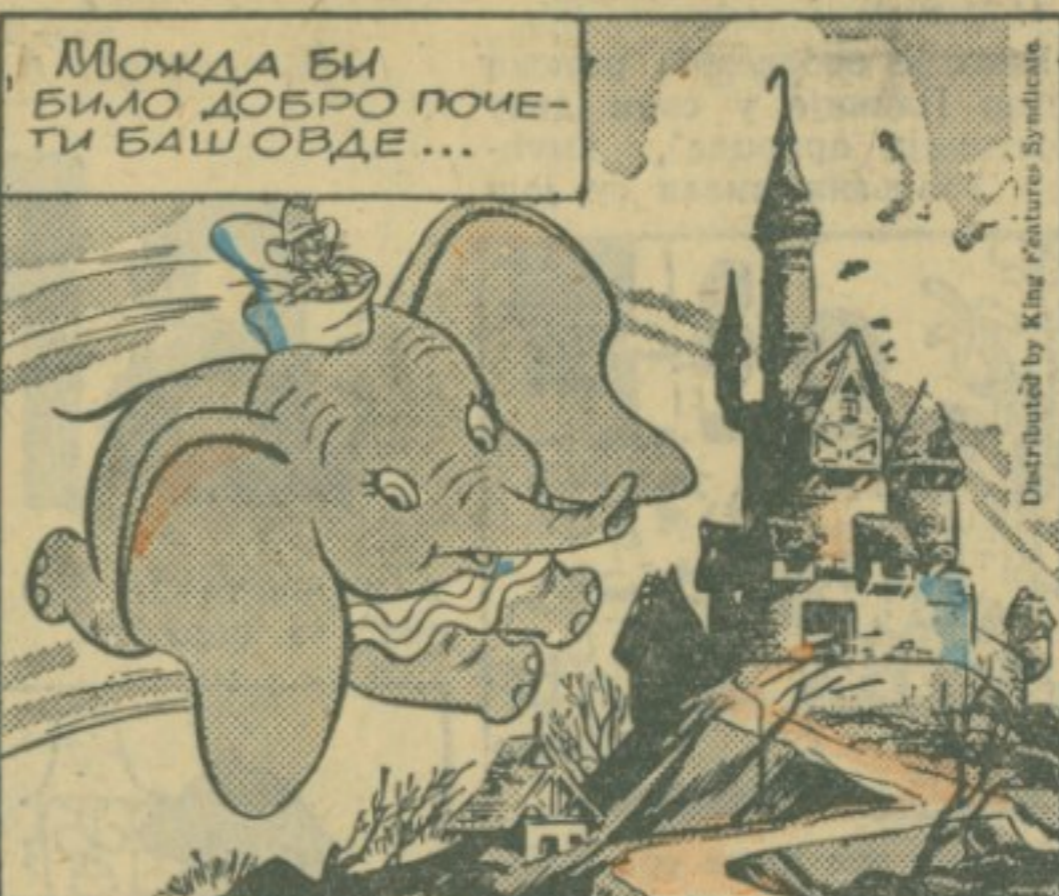
На обали Мичигенског језера, у Сједињеним Америчким Државама, ухваћен је галеб стар 36 година. Птице на слободи веома ретко доживе овако дубоку старост. Дуговечног галеба је пре десет година прстеновао један амерички орнитолог на обали Атлантског океана одакле се птица, очегледно, преселила на Мичигенско језеро.

БРОДОЛОМ У ЛУЦИ

Брод „Испленд“ који је саобраћао на Великим језерима преврнуо се у луци Чикага на истоименој реци 24. јула 1916. У броду се налазило 2.500 људи који су ишли на излет. Све се одиграло муњевитом брзином. Док се налазио у луци привезан уз док, брод се преврнуо и за непуних пет минута потонуо. На лицу места удавило се 812 људи, док је 23 умрло на путу за болницу или у самој болници од повреда које су задобили у паљени (гажење, удари и сл.). Узрок превртања: већи део путника прешао је на једну страну брода: он се нагнуо и преврнуо.

ДАМБО И НОВОГОДИШЊА МИСТЕРИЈА

ДА НЕ БИ БИЛО ЗАБУНЕ

Већина америчких градова има читаву насеља у којима су куће толико сличне да малишани који иду у обданиште и не умеју да читају не могу лако да пронађу своју кућу. Због тога су општинске власти замолиле маме ових малишана да залепе своје фотографије на капијама својих кућа.

Тако он мисли!

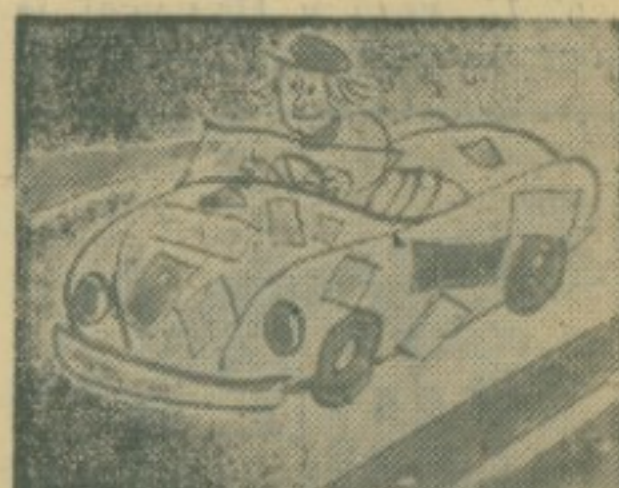
„Доајен“ токијских депароша 81. годишњи Јокири Томода, навео је у своју одбрану приликом свог 37. хапшења следеће: „Кад сам био мали, родитељи су желели да postanем банкар. Да сам то постао верујем да би било много више жртава“.

Са или без

Помодни француски певач Ришар Антони који је пре извесног времена гостовао у Америци, тврди да је у излогу једне продавнице намештаја у Њујорку видео следећи натпис: „Лежај: 150 долара. Са пси коаналитичарем: 160 долара“.

Укорак с модом

У последње време у свету је завладала чудна мода: уклањавање каросерије аутомобила. Неки по њој сликају разне цртеже, други само размазују боје а трећи модернистичке фигуре. Кад је то видео, један париски таксишофер дошао је на идеју да на својим колима облепи траке једног стрипа у боји, а са сваке стране аутомобила напише: „Наставиће се“.

ЛАНЧАНА РЕАКЦИЈА

Покушај крађе женске ручне торбице у француском граду Дижону изазвао је „ланчану реакцију“. Лопов је била жена. Успела је да торбицу сакрије испод мантила и пошла неколико корака, даље није могла: повукла је за собом остале ручне торбе изложене на тој тезги. Ранији покушаји крађа пружили су искуство и поуку: торбице су сад везане једна за другу неприметним најлон концем.

ПО ЛУКУЛОВОМ ЈЕЛОВНИКУ

Једна италијанска велика трговина животних намирница придружила је у Риму гозбу за 600 званица. У јеловнику, написаном на латинском језику, била је заступљено 20 различитих јела спрењених према рецептима из Лукуловог „Кувара“ од пре 2000 година.

За наше »читатељке« које још не знају да читају

Зими, кад носиш покршени од хладноће, најпријатније је и најтоплије у вуненој одећи. То знају све маме па зато својим девојчицама радо плету топле џемпере и хаљинице. Данас им предлагемо један симпатичан комплет за трогодишњу девојчицу: хаљиница, бели пуловер и беле вумене чарапе. Хаљиница је плетена жерсеј бодом, и с лица и с наличја

право, а пуловер је плетен „у ранфли“ (две право, две обрнуто). За хаљиницу је потребно око 200 грама тање вуне, а за пуловер око 150 гр. Хаљина има четвртаст изрез, а линија је „трапез“, односно благо се шири према порубу. Препоручујемо вам да за пуловер, који ће се често прати, употребите синтетичку вуну „малон“ јер се она одлично пере и не „ућеби“ се као права вунa.

БИК КОЈИ СЕДИ

ИНДИЈАНЦИ СУ ИЗИшли ИЗ СВОЈИХ ШАТОРА БЕЗ ОРУЂА И ГОЛОРУКИ КРЕНУЛИ НА ПРЕГОВОРЕ. ЧИВИНГТОН ИХ РЕ ПУСТИО ДА СЕ ПРИБЛИЖЕ, А ОНДА...

ПАМИ!

ПУЏАЈ БЕЗ МИЛОСТИ!

ПОСЛЕ НЕКОЛИКО ТРЕНУТАКА ЕСКАДРОН ЈЕ УПАО У НЕЗАШТИЂЕНО НАСЕЉЕ И НЕМИЛОСРДНО ДОВРШИО ЗАПОЧЕТО ДЕЛО ПУКОВНИКА ХАРВЕДА...

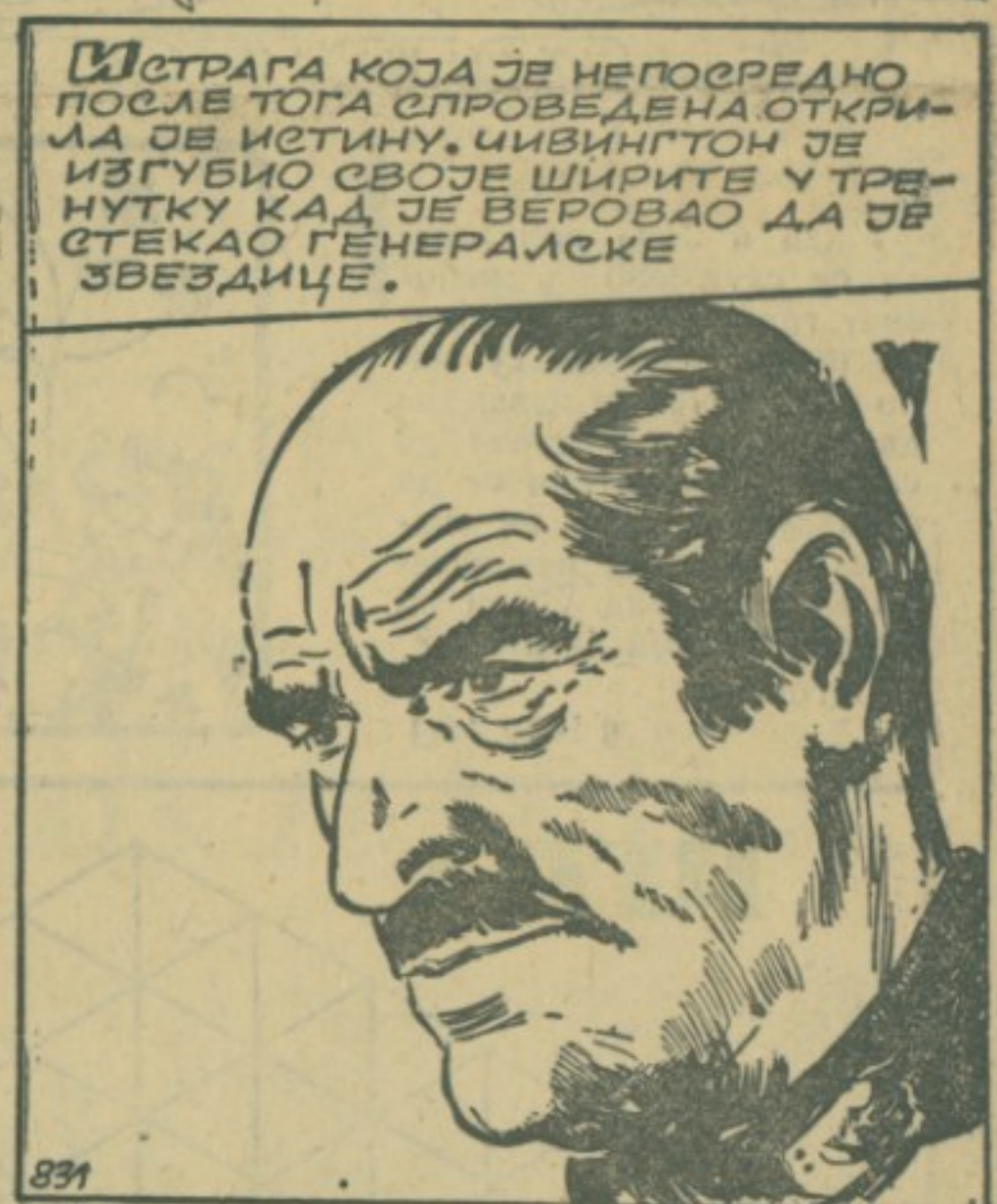
ТРУПЕ КОЈЕ СУ ОБАВИЛЕ „ВЕЛИКИ ОБРАЧУН“ С ИНДИЈАНЦИМА БИЛЕ СУ СASTAVЉЕНЕ ОД ДОБРОВОЉАЦА. У ВОЈСКУ СУ СЕ ПРИЈАВИЛИ ДА БИ ИЗБЕГЛИ ДА ОДГОВАРАЈУ ПРЕД ЗАКОНОМ ЗА РАЗНА НЕДЕЛА И ЗЛОЧИНЕ КОЈЕ СУ ИЗВРШИЛИ КАО ЦИВИЛИ. ИЗА ЊИХ ЈЕ У СЕНД КРИКУ ОСТАЛО 150 УБИЈЕНИХ ИНДИЈАНАЦА...

Али, ЧИВИНГТОН ЈЕ ПОКУШАО ДА ТАЈ ПОКОЈ ПРЕДСТАВИ КАО ВЕЛИКУ ВОЈНИЧКУ ПОБЕДУ...

ЗА САМО ЈЕДАН ЧАС ЛИКВИДИРАЛИ СМО ПЕТ СТОТИНА ЦРВЕНИХ РАТНИКА... И ТО ОНИХ НАПОПАСНИЈИХ!

И ТА ВАС ОПЕРАЦИЈА НИЈЕ СТАЛА НИЈЕДНОГ ВОЈНИКА? ЧУДНО!

ИСТРАГА КОЈА ЈЕ НЕПОСРЕДНО ПОСЛЕ ТОГА СПРОВЕДЕНА ОТКРИЛА ЈЕ ИСТИНУ. ЧИВИНГТОН ЈЕ ИЗГУБИО СВОЈЕ ШИРИТЕ У ТРЕНУТКУ КАД ЈЕ ВЕРОВАО ДА ЈЕ СТЕКАО ГЕНЕРАЛСКЕ ЗВЕЗДИЦЕ.

ОГЛАСИ И ОБАВЕШТЕЊА

У свим собама једног приватног пансиона на северу Француске прикуцана су следећа обавештења:

„Добро дошли у наш пансион у коме сви живимо као једна породица.“

А испод тога додато је следеће:

„Управа пансиона не одговара за нестанак вредних предмета остављених у незаључаним собама.“

На једној стамбеној згради у Глазгову стоји овакав оглас за издавање:

„На продају кућа. Све прихватљиве понуде унапред се одбацују.“

На вратима једног хотела у Руану пише:

„Издају се намештене собе, без купатила. Погодне за уметнике.“

У Финистеру у Брегани истакнут је на вратима

једног хотела овакав натпис: „Хотел из средњег века. Комфор модеран.“

У излогу једне продавнице птица у Бордоу пише:

„На продају папагаји музички образовани и папагаји који псују.“

У верском часопису парохије Бокастл у енглеској покрајини Корнвол прошле недеље могла се прочитати ова вест:

„Недавно су у нашој цркви инсталирани нови звучници које је као поклон приложио један наш парохијан у знак сећања на своју жену.“

Натпис истакнут на вратима једне књижаре у Улици Сен Жак у Паризу:

„Отворено сваког дана од понедељка до суботе, од 11 часова или 12, покатак од 9 или 10. Појединих дана не пре 13 часова. Затварамо око 17.30 или 18 часова. Суботом ми се догађа да затворим у 16.30 часова поготову кад ми се чини да живот није баш много весео.“

У ВЕЧИТОЈ ЖАЛОСТИ

Немогуће је замислити енглеског адвоката који се јави на суду без црне тоге. А како је настао тај обичај? Године 1694. умрла је енглеска краљица жена Вилема III. Он је издао наредбу да сви британски службеници суда, у знак жалости за краљицом, носе црну одећу. Наредба ни до данас није укинута.

КАД ЈЕ КРАЂА »ЗАНАТ«

Џон Грофт је разбио стакло на излогу једне јувелирске радње у Лос Анђелосу и узео скупочену гривну. Пошто му је стакло расекло руку, ушао је у једну апотеку и покушао да украде пакетић завоја. Примећен је и ухапшен. Вредност накита: 12.000 долара; вредност завоја: 10 центи.

ГЕНЕРАЛ ЈЕ НЕСТАО БЕЗ ТРАГА

Како су грчки партизани и британски агенти на Криту, преобучени у униформе немачке војне полиције, из заседе ухватили немачког команданта дивизије генерала Х. Крејпа.

Јануара 1944. године, недалеко од Хераклиона, где се налазио штаб 22. немачке дивизије на Криту, истрељани су се тајно падобранима британски агенти Вилијам Мос и Патрик Фермор. С њима су се спустили и грчки партизани обавештајци Тиракис и Патеракис, који су се једно време пре тога налазили у Каиру. Фермор је одмах одбрао групу партизана на терену, која је добила задатак да даноноћно прикупља податке о генералу Крејпу и будно прати његово кретање.

Штаб дивизије се налазио у Хераклиону, а генерал Крејп је становао у његовом предграђу у вили „Ариадна“, седам километара од његовог штаба. Пратећи генерала Крејпа они су запазили да сваког јутра долази у штаб дивизије тачно у 9 часова, а већ у 13 часова одлази на ручак, да би по подне поново дошао у 16 часова и оставао у штабу до 21 час. Крејп је био толико тачан да чак и три месеца, колико су га пратили грчки обавештајци, нит једном није закаснио одлазити у штаб или у неко друго време, сем уобичајеног, пошао кући.

Двадесет и петог априла грчки партизански обавештајци обавестили су британског агента Патрика Фермора да је генерал по подне отишао у штаб дивизије. Дуго припремана акција да се немачки командант 22. критске дивизије Хенрих Крејп изненада ухвати жив, привођала се крају.

Генерал је закаснио

Око 20,30 часова, Мос је Фермору пренео последње обавештење да немачке страже добро чувају и штаб дивизије и његову приватну вилу „Ариадна“. То је била једна од комбинација да се генерал ухвати у штабу или својој вили, али само ако би могли страже на неки начин бити савладане. Међутим, овај план је брзо отпао.

Фермор је одмах решио да реализише другу идеју, која је већ раније разрађена, да генерала ухвати негде на путу. Сутон се одавно спустио.

Помрчина идеална за овакве акције. Изабрали су једну нерегуларну раскрсницу путева којом се генерал Крејп редовно возио својим „пледом“ од куће у штаб и обратно. На 250 метара од раскрснице двојица партизана су упалили фењере и скрињени чували у једном закључку. Чекали су да се генерал појави па да дају сигнале својим друговима. Осам партизана обучених у униформе немачке војне полиције стајали су крај раскрснице у заклону са напуњеним аутоматима. Рачунало се на чувену дисциплину у немачкој војсци: чак и генерали су пред њом морали да покажу исправе. Мос и Фермор стајали су на раскрсници, наоружани до зуба. Сви су били у униформи немачке војне полиције, а Фермор је имао чин подофицира и саобраћајну таблицу за заустављање.

Време је одмицало, ишчекивање је постајало све нер-

возније. Генерал никад није каснио. Шта ово значи? Одједном, из правца Ано Архананса Мос угледа кроз пољску сенку и сва четворица се склонилише у мрак. Немачка патрола с митраљез-

ом лагано и нечујно прође и оде према штабу дивизије. Ферморова група поново изаше на раскрсницу. У 21 час генерала Крејпа још није било. То је први пут да је немачки командант дивизије за три месеца закаснио. Агенти су почели да размисљају о целој акцији. Генерала нема, а немачка патрола крстари.

Фермор у генералској униформи

Одједном Мос примети светлуцање фењера. Генерал је долазио. Заузеше своја места на раскрсници и откочише аутомате и револвере. Сада су се већ јасније видети пригушени фарови аутомобила, који се брзо приближавао. Фермор и Мос су стајали на раскрсници а грчки обавештајци поред пута. Када их је генералов шофер приметио, успори брзину, упаливши дуга светла, у којим се сноповима јасно видео Фер-

мор са подигнутом саобраћајном табличом „стоп“. Аутомобил се заустави. Фермор приђе „опелу“ и љубазно упита:

— Јесу ли то кола господина генерала?

— Да — одговори генералов бас.

Фермор баца снажан светлосни снопови лампе у кола и угледа генерала, како заваљен седи у задњем седишту. Тиракис и Патеракис Фермор трже револвер и снажно удари шофера дршком по глави.

— Моја капа — викао је генерал.

Фермор је за тренутак обукао генералску униформу, а Мос шоферово одело. Затим седе за волан и кола кренуше право кроз центар Хераклиона. Другог излаза није било. Генерал, Крејп и његов шофер били су сабијени иза предњих седишта тако да се нису ни видели.

До Хераклиона је требало проћи кроз 22 полицијске страже са рампом. На предњим крилима „опела“ стајале су генералске ознаке. Рампе су се као по команди дизале, полиција је поздрављала а Фермор је у генералској

униформи отпоздрављао. На последњој полицијској рампи пред улаз у Хераклион, немачки официр покуша да их заустави, али кад виде генералске ознаке на колима, стаде мирно, поздрави и пожеље „генералу“ laku ноћ. У Хераклиону су улице биле закрчене војницима, који су баш тада излазили из баскопа. Мос им је трубио и они су се брзо склањали с пута.

Обавештајци су генерала Крејпа довели до обале. У селу Аној, Мос је наставио с групом партизана да пешачки са ухваћеним генералом Крејпом, а Фермор је оштећено аутомобил на самој обали и то на месту где су раније долазиле енглеске подморнице, о чему је немачка обавештајна служба знала. Операција је успела и Немци су пуна три дана мислили да је генерал Крејп заиста већ на путу за Каиро.

После три дана трагања Немци су опколили брдо Ида, где се налазио партизански штаб. За то време британски агент Думбабин је непрекидно радио-станицом за Каиро да пошаље подморницу.

Тек у ноћи 14. маја, британски брод се лагано приближавао пустој плажи, коју су Немци до пре два часа држали опкољени. Преобучен у селачко одело, Фермор је водио колону која је обезбеђивала Крејпа, као да тобож иду на рибарење. Са пучине се приближавао брод и све јасније давао светлосне сигнале. Фермор је требало да Морзеевом азбуком одговори цеоном лампом словима СБ. Међутим, Фермор је само знао слово С. Брод је почео лагано да се удаљује.

У последњем тренутку појавио се британски агент Денис, који се великом муком пробио кроз немачке редове и сав задихан аграбио у последњем тренутку лампу од Фермора и почео светлом да даје знаке СБ. Брод се убрзо приближио обали.

Генерал Крејп је изјавио да је три године провео на лењинградском и кубанском фронту као командант 79. немачке дивизије и да је на Крит дошао да се опорави. Одлично изведена акција грчких и британских обавештајца није омогућила генералу Крејпу да добије чин генерал-потпуковника, који му је већ био најављен из Берлина.

Јесте ли већ грчки да...

...

... Јапански стручњаци за аутоматску намеравају да за светску изложбу, која треба да се одржи 1970. године, пусти у саобраћај воз ко-

ји неће имати ни возача ни контролора. Међутим, чује се да би путници желели да у овом возу буде бар неки техничар... злу не требало.

... изгледа да су Јапанци веома обдарени за живе језике — тако бар кажу статистичари: 92% Јапанаца старијих од 20 година говори бар један страни језик, 53% два, 34% три а 15% — четири језика.

... и поред тога што је са својом тежином од 375 килограма вероватно најдебља жена на свету, Американика Франс Вуд је нестала и полиција у Флориди данима безуспешно трага за њом.

...22.000.000.000-000-000 тона или 22-000 тетрато на износи тежина леда који покрива Јужни пол — тврди један амерички глациолог. Слој о-

вог леда је дебео 2300 метара. Просечна температура у центру Антарктика износи —55°Ц.

КАД ЈЕ ЧОВЕКУ ДОСАДНО

То што се Еверест Рич, ставник Нју Делсија уписао у вечерњу школу не би било вредно помена да он нема 82 године. На питање новинара и „колега“ шта га је навело да у тим годинама иде у школу Рич је изјавио:

— Тражим нову област интересовања. Верујте ми већ сам уморан од биоскопа, засићен радио-емисијама и изнервиран телевизијом.

»НЕВИДЉИВА РИБА«

Посетиоци на једној изложби ретких риба која се недавно одржавала на Хавајима, буквално су опседли један празан акваријум на чијим је стакленим зидовима стајало име неке непознате рибе. Ускоро се међу посетиоцима проносе глас да је вероватно у питању „невидљива риба“. Тек тада је настала гужва, људи су се гурали и узалуд отварали четворе очи не би ли ипак угледали ту „невидљиву рибу“. На крају се неко сетно да упита једног чувара на изложби. Он им је мирно одговорио да су — заборавили да ставе рибу у акваријум!

ПОНОВО ДИЛИЖАНСА

Дилижанса опет кретари друмовима Енглеске. У доба када се лансирају сателити а спортски поршеи и јагуари ауто-страдама лете брзином до 250 километара на час, успостављена је између Стратфорда и Ринемејда редовна саобраћајна линија дилижансе која је слика и прилика својих претходница из осамнаестог века. Наравно, ова дилижанса је првенствено намењена туристима и путницима који с висине првог спрата дилижансе желе да уживају у лепотама пејзажа. Па ипак, ова дилижанса је озбиљно превозно средство јер њен ред војње обухвата читав три дана путовања са ноћењем у старинским друмским крчмама и за меном коња на одређеним станицама. Основано је и пре дузеће за експлоатацију дилижанси под називом „Компанија за путовање као у осамнаестом веку“. У току свог путовања дилижанса превађује 30 миља или око 50 километара дневно.

Дилижанса на свом путу пролази кроз историјски, уметнички и културно најзначајнија средишта Енглеске. Првог дана стиже се у Статфорд на Евоњу, место рођења Шекспира. Затим се иде у посету Бленхајму где је рођен Черчил и Блејдону где је сахрањен. Ноћ се проводи у живописној друмској

крчми у Вудстоку рестаурираној по узорима од пре два и по века. Крчма има коњушницу стару колико и дилижанса у којој се може смести и хранити 60 коња.

Другог дана дилижанса се зауставља у Оксфорду, најстаријем универзитетском граду Енглеске. Затим се наставља до сеопета Дорчестер на Темзи а по подне се обилази најлепши део обале Темзе у Хенлеју где се одржавају најчувеније веслачке регате на свету. Другу ноћ путници проведу у крчми „Бели коњ“.

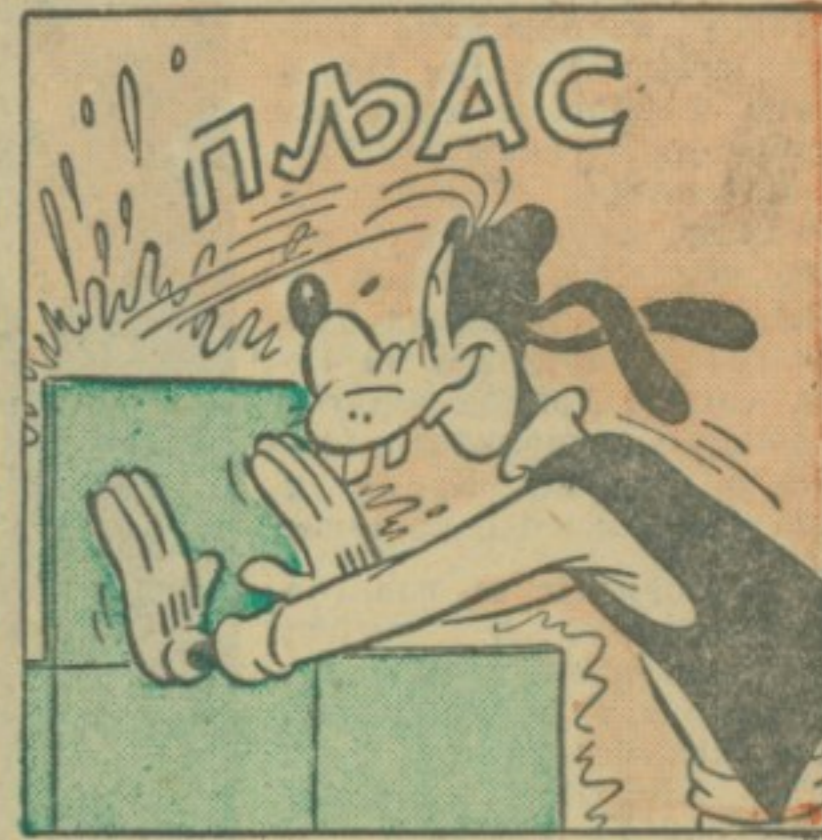
Путовање је последњег дана најкраће али се пролази кроз најживописније пределе. Обилази се чувени дворца Виндзор и иде у посету Итону и Виндзору. По подне, у Пининенду обилази се споменик подигнут поводом првог енглеског устава Магна карта 1215. године. Мада путовање које траје три дана стаје са исхраном и ноћењем око 150.000 старих динара, ниједна дилижанса до сада није путовала празна. Путници дилижансе су најчешће амерички и страни туристи.

Кочијаш и кондуктер обучени су у тачно онакве лиреје какве су се носиле у осамнаестом веку а и путници су у могућности да огрну старинске кабинице које је за њих припремила компанија.

МИКИ

WALT DISNEY

ЏОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИН

